

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Vlatki Paškvalin Bošković kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Tehnograditelj Zagreb d.o.o. u stečaju, Zagreb, Banovička 14, OIB: 17541387078, zastupanog po stečajnom upravitelju Nikoli Kruljac, a ovaj po punomoćnicima Tihomiru Zec i Nikoli Sabljak, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Zec i partneri d.o.o. iz Osijeka, protiv tuženika Ivana Ihas iz Zagreba, Lipanjska 1, OIB: 05040021486, zastupanog po punomoćniku Darku Rogan, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon dana 22. listopada 2019. godine, održane i zaključene glavne i javne rasprave u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Tome Ljubić, odvjetnika te zamjenika punomoćnika tuženika Darka Rogan, odvjetničkog vježbenika, dana 27. studenog 2019.g.,

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

- "1. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 129.345,65 kn zajedno sa zateznim kamatama prema Uredbi o visini stope zatezne kamate tekućima od 30.09.2003.g. pa do plateža.
2. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju parnični trošak, sve u roku od 15 dana."

II Nalaže se tužitelju nadoknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 40.625,00 kn u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je njegov direktor Ivan Malekin s tuženikom usmeno ugovorio izvođenje građevinsko-obrtničkih i instalaterskih radova na objektu I Trebevički ogranak br. 5 - Rudeš. Navodi da je svoju obvezu izvršio i izveo ugovorene radove te tuženiku dostavio obračun izvedenih radova na predmetnom objektu dana 23.06.2004.g. na eventualne korekcije. Kako od strane tuženika nije bilo odgovora, tužitelj je predmnijevajući da tuženik navedeni obračun prihvaća, dana 29.09.2003.g. ispostavio račun br. 36/03 od 29.09.2003.g. na iznos od 129.345,65 kn. Stoga prema postavljenom zahtjevu predlaže obvezati tuženika na platež tog iznosa sa zateznim kamatama tekućim od 30.09.2003.g. te zahtjeva naknadu troškova postupka.

Tuženik u dogovoru na tužbu ističe prigovor promašene pasivne legitimacije, te navodi da je objekt na kojem su izvođeni radovi u vrijeme izvođenja istih bio u vlasništvu pokojnog Franje Kostelić, a da je on samo posredovao između vlasnika nekretnine i izvođača radova na istoj, ovdje tužitelja. Nadalje, iz razloga što je kao posrednik bio upućen u dogovaranje predmetnog posla, kao i izvedene radove na istoj nekretnini, iako su stranke predmetnog dogovora isključivo vlasnik nekretnine i tužitelj, ističe da su u dostavljenom obračunu izvedenih radova na objektu navedeni i radovi koji nisu obavljani od strane tužitelja, neki od izvedenih radova su izvedeni nekvalitetno te da cijene navedene u obračunu ne odgovaraju cijenama ponuđenim troškovnikom za obavljanje predmetnih radova. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova parničnog postupka.

Ovosudnom presudom posl.br. P-9589/04 od 22. siječnja 2016.g. odbijen je u cijelosti zahtjev tužitelja. Povodom žalbe tužitelja, rješenjem Županijskog suda u Velikoj Gorici posl.br. Gž-627/16 od 06. rujna 2017.g. ukinuta je ovosudna prvostupanjska presuda te je predmet vraćen sudu na ponovno suđenje.

Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u dopis tužitelja tuženiku od 23.06.2003.g. te prilog tom dopisu - Obračun izvedenih radova na objektu I Trebevički ogranak br. 5 - Rudeš i račun br. 36/03 od 29.09.2003.g. (list 3-8 spisa), izvadak iz Matice rođenih te vjenčani list (list 16-17 spisa), idejni projekt, ponudbeni troškovnik te račun Gramat d.d. od 28.03.2003.g., otpremnicu SCHIEDEL proizvodnje dimnjaka d.o.o. od 18.03.2003.g. sa tehničkim uputama (list 36-52 spisa), saslušao svjedoke Branka Bilić, Nikolu Gusić, Pavla Balentović, Antu Balentović, Kristinu Anzulović te proveo dokaz saslušanjem stranaka.

Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a ocjenjujući provedene dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, ovaj sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Među parničnim strankama sporna je pasivna legitimacija tuženika, količina, kvaliteta i opseg izvedenih radova, te posljedično navedenom u cijelosti osnov i visina zahtjeva.

Zakonski zastupnik tužitelja Ivan Malekin saslušan kao stranka iskazao je da je upoznao tuženika radeći kao kooperant na izgradnji jedne stambene zgrade koju je gradila Sindikalna stambena zadruga kao investitor na Kajzerici u Zagrebu. Potom je sa tuženikom ugovarao posao na rekonstrukciji predmetnog stambenog objekta te su se jednom prilikom u stanu tuženika našli on, tuženik te Ante i Pavao Balentović, koji potonji arhitekt je radio idejni projekt rekonstrukcije. Zajedno su razgledali to idejno rješenje te je tada sa tuženikom dogovorio da će tužitelj izvršiti radove rekonstrukcije postojeće kuće u I. Trebevičkom ogranku prema tom idejnom projektu i troškovniku koji je već bio sastavljen i bio sastavni dio projekta, kojim je zapravo bila predviđena samo rekonstrukcija suterena. Dogovoreno je da će radovi biti plaćeni prema troškovniku i da će ih tuženik plaćati djelomice tijekom izvođenja radova, a ostatak kada radovi budu izvedeni u cijelosti te je predviđeno da će iznositi oko 200.000,00 kn. Istaknuo je da su u idejnom projektu bili predviđeni i električarski radovi i da je s tuženikom dogovorio da će naći električara, a tuženik ga plaćati, što je on i učinio, te da stoga predmet zahtjeva u ovom postupku nisu troškovi električara. Kako se tužitelj bavi izvođenjem građevinskih poslova, ali ne i vodoinstalaterskih i električarskih radova, angažirao je određene radnike kao izvođače tih radova. Tvrdi da je tuženik tijekom izvođenja radova plaćao i dio radne snage koju je tužitelj angažirao i to ih je plaćao preko Ante Balentovića njemu, a onda je on isplaćivao radnike. Tvrdi da su tijekom izvođenja radova naknadno ugovorili da se izvede kompletan dimnjak, što je bilo nužno napraviti, jer se dimnjak vodi od podruma prema gore, a tuženik je nakon rekonstrukcije suterena namjeravao rekonstruirati prizemlje i potkrovlje objekta, te su čak pregovarali i oko tih radova, ali se nisu dogovorili. Nakon što su izvršeni radovi Ante i Pavao Balentović, tuženik i njegova supruga pregledali su radove i bilo je sitnih primjedbi, koje je tužitelj otklonio, a bila je

velika primjedba na dimnjak, jer dimnjačar nije htio izdati atest iz određenih razloga. Nakon toga je prekinuta sva komunikacija, tuženik je navodno srušio dimnjak i zamijenio ga novim te mu je ostao dužan radove prema obračunu koji je sastavio i priložio u spis. Tvrdi da je tužitelj izveo sve radove predviđene idejnim projektom, a koji su taksativno pobrojani u ponudbenom troškovniku, i da je cijena i količina radova navedenih u ponudbenom troškovniku i obračunu izvedenih radova ista. Nadalje, je iskazao da nije izvodio radove plinskih instalacija, centralnog grijanja, parketerskih i keramičarskih radova, već samo radove u vezi elektroinstalacija. Potom je iskazao da je njegov radnik izvodio vodoinstalaterske radove i radove na kanalizaciji, a da parketerski, soboslikarski i keramičarski radovi nisu izvedeni, jer je prekinuto izvođenje ugovorenih radova, nakon što je nastao problem oko dimnjaka i nije mu dozvoljeno od investitora izvođenje daljnjih radova. Potom je naveo da je do razlike u njegovom obračunu izvedenih radova u odnosu na ponudbeni troškovnik došlo iz razloga što su građevinski radovi koji su izvedeni bili opsežniji od navedenih u ponudbenom troškovniku, a da se jedinična cijena nije mijenjala.

Iz iskaza tuženika saslušanog kao stranke proizlazi da su njegov pokojni punac i punica namjeravali vršiti rekonstrukciju njihove postojeće stambene kuće i njega su ovlastili da nađe izvođača radova te ga je Ante Balentović povezo sa tužiteljem. Koliko se sjeća nije postojao idejni projekt arhitekta, već je arhitekt Pavao Balentović sastavio troškovnik, koliko bi koštalo preuređenje suterena kuće. Po tom troškovniku je tužitelj dao ponudu i ponuda je prihvaćena. Iskazao je da je on bio naručilac radova, a da je radove trebala platiti njegova punica. Tijekom izvođenja radova ukazala se potreba da se uvede novi dimnjak te je sa tužiteljem dogovorio da izvede i te radove. Prije ugovaranja tih radova tražio je mišljenje dimnjačara koji mu je rekao koji mora biti profil dimnjaka, i profil koji je predvidio tužitelj nije bio dovoljno velik pa mu je dimnjačar odbio dati atest. Unatoč tome, tužitelj je napravio dimnjak neodgovarajućeg profila te mu je dimnjačar odbio dati atest pa su srušili dimnjak, što je tužitelj odbio učiniti i odlučio napustiti gradilište. Tvrdi da mu je tada rekao da je sve plaćeno. Nadalje je iskazao da je vršio plaćanja tijekom izvođenja radova putem Ante Balentovića sukladno dogovoru, a da je direktno platio električara u iznosu od 5.000,00 kn. Potom je iskazao da je on ugovarao poslove u ime punca i punice Franje i Milke Kostelić i za njihov račun te da su oni bili investitori i da je to rekao tužitelju. Punica mu je prepustila sve poslove oko ugovaranja posla te mu je sukcesivno davala novac za plaćanje radova. Nadalje, iskazao je da je tužitelj izveo radove koje je opisao u predmetnom obračunu troškova, ali su po njegovom mišljenju cijene "prenapuhane" i radovi nisu izvedeni kvalitetno. Zidani zidovi su popucali pa je angažirao druge izvođače za otklanjanje. Nije zvao tužitelja da otkloni nedostatke, jer je ovaj napustio gradilište zato što je odbio porušiti dimnjak koji je sagradio, a nije bio napravljen pravilno i nije dobio atest. Prije spora nije dobio obračun troškova radova.

Svjedok Branko Bilić u svom iskazu potvrđuje da je na predmetnoj nekretnini radio električarske radove, za obavljanje kojih ga je angažirao direktor tužitelja i to za izvođenje tzv. grube instalacije, a potom ga je direktno kontaktirao tuženik i ugovorio sa njim da mu u istom prostoru napravi i instalacije za portafon i postavi ga te da postavi prekidače i utičnice, koje radove mu je tuženik platio. Radovi koje je izveo po nalogu direktora tužitelja je kompenzirao sa tužiteljem, budući je imao određenih dugovanja prema njemu.

Svjedok Nikola Gusić navodi da je djelatnik tužitelja, da se sjeća predmetnih radova budući je i sam bio angažiran na izvođenju radova na predmetnoj nekretnini, i to zajedno sa još nekolicinom kolega iz firme. Sve upute o tome što je trebalo raditi im je na licu mjesta davao direktor tužitelja, koji je bio sa radnicima skoro cijelo vrijeme na terenu. Supruga tuženika, za kojeg smatra da je bio vlasnik kuće, je cijelo vrijeme vršila nadzor nad izvođenjem radova u smislu da je pratila u stopu što rade i nadzirala njih radnike, i dok je on izvodio radove od tuženika i njegove supruge nije bilo prigovora. Smatra da su svi radovi bili izvedeni po nacrtu i

troškovniku, posebice što se tiče količine i kvalitete izvedenih radova. Upute oko izvedbe novog dimnjaka također im je dao direktor i nije mu poznato da bi taj dimnjak bio srušen od strane tužitelja. Tvrdi da osim direktora tužitelja i gospođe Ihas nitko drugi nije bio prisutan kao nadzor za vrijeme izvođenja radova.

Svjedok Pavao Balentović iskazao je da je on napravio nacrt unutrašnjeg uređenja prizemnog dijela predmetne kuće u Rudešu kao i troškovnik za ovdje tuženika i nije mu poznata osoba imenom Franjo Kostelić. Ne sjeća se da bi u troškovniku obuhvatili radove u svezi dimnjaka. Tvrdi da je dolazio na nekretninu tijekom izvođenja radova u početku, sve dok stvari nisu počele "pucati" između investitora i naručitelja. Poznato mu je da je bilo nekih nesuglasica oko dimnjaka, navodno je profil bio premali a tako i po njegovom mišljenju. Potvrdio je da se u spisu nalaze njegovi nacrti na listu 52, 53 i 55 kao i na listu 36-39, ali troškovnik sa lista 40-46 spisa nije onaj koji je on sačinio. Prema njegovom saznanju nisu bili u potpunosti izvedeni radovi rekonstrukcije prizemlja po troškovniku od strane tužitelja kada je došlo do nesuglasica i nije mu poznato tko je završio radove. Ne zna ništa o plaćanju radova.

Svjedok Ante Balentović je iskazao da je on povezao ovdje stranke te da je njegov brat Pavao, po zanimanju arhitekt izradio skicu adaptacije kuće i troškovnik, koji je potom predan gospođi Kristini koja je radila kao inženjer kod tužitelja da ona popuni cijene prema količini radova iz troškovnika. Potom su počeli radovi jer je cijena odgovarala investitoru, gospođi Kostelić. Nije mu poznato je li tuženik u ime svoje punice gospođe Kostelić dogovarao izvođenje radova sa tužiteljem. Jednom je od gospođe Kostelić dobio iznos od 15.000,00 kn za dio izvršenih radova da preda direktoru tužitelja, a nije mu poznato koliko novca je još isplatio investitor izvođaču radova. Kompletni radovi adaptacije kuće trebali su iznositi oko 200.000,00 kn, a ne zna točno koliko su trebali iznositi samo radovi u prizemlju. Kada je došlo do problema između stranaka bili su izvedeni svi radovi rušenja, skinut je krov i izvršeno je rušenje kata, u prizemlju je bila izvađena stolarija te se izvršilo kopanje oko 40 cm poda da bi se došlo do kanalizacije te je bila izvedena betonska deka u podu, strop prizemlja i čelična greda tzv. profil i stubište. Njegov brat je radio građevinski nadzor, a on je nazirao radove samo po prijateljskoj osnovi jer je poznao tuženika i povezao ga sa tužiteljem. Sudjelovao je u svim pregovorima oko uređenja nekretnine, a tim pregovorima nije prisustvovala punica tuženika, jer je to delegirala na svog zeta, tuženika. Nadalje, navodi da je u troškovniku bilo predviđeno izvođenje novog dimnjaka te mu je poznato da je tužitelj izveo radove unutarne hidro izolacije, a za vanjsku se ne sjeća. Misli da je tužitelj izveo i radove u svezi polaganja odvodnih cijevi od sanitarnog čvora do vanjskog šahta kanalizacije. Žbukanje prizemlja nije bilo izvedeno propisno, jer inače ne bi pucala žbuka. Tvrdi da je troškovnik koji prileži spisu na listu 40-46 troškovnik za adaptaciju cijele kuće.

Svjedok Kristina Anzulović iskazala je da se ne sjeća da je tužitelj izvodio kakve radove na kući na adresi I. Trebevički ogranak br. 5 u Rudešu vezanu uz prezime Ihas, a da se sjeća tog prezimena vezano uz izvođenje građevinskih radova od strane tužitelja na Kajzerici u Zagrebu. Ona ne raspolaže nikakvom dokumentacijom u smislu građevinskog dnevnika i knjiga tužitelja iz razdoblja dok je bila njegova djelatnica.

Tijekom postupka tužitelj je podneskom od 11.12.2008.g. dostavio u spis idejni projekt (nacrt) rekonstrukcije postojećeg objekta s posebnim izvedenim detaljima za koje tvrdi da ih je izradio arhitekt Pavao Balentović, a koji saslušan kao svjedok je potvrdio da spisu na određenim listovima (52, 53 i 55 te 36-39) prileže njegovi nacrti i skice detalja podova. Nadalje, tužitelj je priložio dokumentaciju koja prileži spisu na listu 40-46, za koju tvrdi da je ponudbeni troškovnik.

Ocjenjujući iskaze saslušanih stranaka, ovaj sud smatra utvrđenim da su zaključile usmeni ugovor o građenju, predmetom kojeg je bila rekonstrukcija prizemlja postojećeg objekta na adresi I. Trebevički ogranak br. 5. prema idejnom projektu i troškovniku (čl. 630. Zakona o obveznim odnosima) koje je sačinio arhitekta Pavao Balentović, temeljem kojeg je tužitelj sačinio ponudbeni troškovnik, a što potvrđuje svjedok Ante Balentović, koji ponudbeni troškovnik je nesporno prihvaćen po tuženiku te su započeti ugovoreni radovi, a tijekom izvođenja ugovorenih radova naknadno su ugovorili i izvođenje radova na izvedbi novog dimnjaka.

Iako predmetni ugovor nije sklopljen u pisanoj formi prema izričitoj odredbi čl. 630. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01, u daljnjem tekstu: ZOO), obzirom na pisanu ponudu - ponudbeni troškovnik za izvođenje građevinskih radova koji je prihvaćen i temeljem kojeg su izvođeni radovi i vršena plaćanja, sud je mišljenja da je ispunjen zahtjev pisane forme ovakvog ugovora.

Obzirom tuženik priznaje da je bio naručitelj radova, a njegovim saslušanjem te saslušanjem zakonskog zastupnika tužitelja te svjedoka Ante Balentovića je utvrđeno da su upravo ovdje stranke vodile pregovore prije nego što je ugovoren posao, sud smatra neosnovanim prigovor promašene pasivne legitimacije. Dakle, tuženik sam priznaje da je bio naručilac radova, a to što je izvođenje radova eventualno financirala njegova punica, o čemu je eventualno sa njom postigao dogovor, ne tiče se tužitelja, koji je ugovor o građenju kao izvođač zaključio sa tuženikom kao naručiocem radova. Vlasništvo predmetnog objekta na kojem su izvođeni radovi također nije relevantno za procjenu pasivne legitimacije tuženika kao naručitelja radova u konkretnom slučaju.

Nadalje, sud nedvojbeno utvrđuje da je dio ugovorenih radova izvršen i da su radovi prekinuti.

Kako je zahtjev tužitelja u ovom predmetu upravljen u pravcu isplate za izvedene građevinske radove na objektu, a nakon raskida ugovora o građenju zaključenog između parničnih stranaka, zahtjev tužitelja treba prosuđivati primjenom odredbe čl. 132. st. 2. ZOO-a kojom je propisano da jedna ili obje stranke nakon raskida ugovora imaju pravo zahtijevati vraćanje danog. S pozicije tužitelja, dakle umjesto vraćanja onog što je učinio, on može tražiti da mu se isplati naknada za vrijednost neisplaćenih radova prema cijenama u vrijeme presuđenja. Dakle, naknadu za učinjenu činidbu, ali ne po ugovorenoj cijeni, jer ugovor nakon raskida više ne postoji, nego prema vrijednosti tog dijela činidbe, dakle u ovom konkretnom slučaju vrijednosti radova u onom dijelu u kojem ti radovi nisu plaćeni.

Tužitelj tijekom izvođenja radova očito nije vodio dokumentaciju od značaja za gradnju (dnevnik, građevinsku knjigu), jer da jest onda bi u predmetnoj situaciji kada mu nisu plaćeni izvedeni radovi, dokumentaciju sigurno sačuvao za potrebe pokrenutog sudskog spora. Nesporno je da je tužitelj napustio gradilište i da su radovi završeni po trećim osobama.

Sukladno uputi iz ukidnog rješenja Županijskog suda u Velikoj Gorici, sud je rješenjem od 29.11.2017.g. odredio provođenje dokaza uviđajem na licu mjesta te građevinskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku dipl. ing. Žarku Željku iz Ingexpert d.o.o.

Kako tužitelj u datom roku nije postupio u skladu sa rješenjem suda i uplatio predujam za izvođenje predloženih dokaza, rješenjem od 31.01.2018.g. te ponovno rješenjem od 09.07.2019.g. mu je produljen rok za uplatu predujma kojim potonjim je i upozoren na posljedice neplaćanja predujma u datom produljenom roku (u smislu odredbe čl. 153. st. 3. ZPP-a). Tužitelj nije postupio u skladu s rješenjem suda i uplatio predujam za izvođenje predloženih dokaza.

Ovaj sud, a temeljem provedenih dokaza zaključuje da tužitelj do okončanja ovog postupka nije pružio dovoljno valjanih dokaza za utvrđenje osnovanosti svojih tvrdnji glede vrijednosti činidbe - u ovom slučaju radova u onom dijelu u kojem mu radovi nisu plaćeni (čl. 132. st.2. ZOO-a).

Temeljem pravila o teretu dokazivanja propisanih odredbom čl. 219. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP) svaka stranka je dužna izložiti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev. Tužitelj treba dokazivati činjenice koje predstavljaju stvarnu osnovu tužbe.

Količinu ugovorenih i po tužitelju izvedenih radova, ovaj sud ne može sa sigurnošću utvrditi.

Cijeneći iskaz zakonskog zastupnika tužitelja sud smatra da je isti kontradiktoran. Naime, prvenstveno je naveo da je tužitelj izveo sve ugovorene radove predviđene idejnim projektom, a potom da nije izveo ugovorene parketarske, soboslikarske i keramičarske radove i to stoga što je prekinuto izvođenje ugovorenih radova nakon što je nastao problem oko dimnjaka. Istovremeno u obračunu na kojem temelji zahtjev (list 4-8 spisa), a temeljem kojeg je izdao račun na iznos od 129.345,65 kn dana 29.09.2003.g. (list 9 spisa), zahtjeva plaćanje i soboslikarskih radova u iznosu od 8.100,00 kn, kao i elektroinstalacija u iznosu od 9.000,00 kn, sve uvećano za PDV, iako prilikom saslušanja tvrdi da je te radove elektroinstalacija tuženik direktno platio radniku i da predmet zahtjeva u ovom postupku nisu ti radovi. Nadalje, tvrdi da je došlo do razlike u njegovom obračunu izvedenih radova u odnosu na ponudbeni troškovnik iz razloga što su građevinski radovi koji su izvedeni bili opsežniji od predviđenih ponudbenim troškovnikom, a da se jedinična cijena nije mijenjala. Usporedbom spomenutog obračuna sa ponudbenim troškovnikom, sud utvrđuje da su prema ponudi građevinski radovi (rušenja, zidarski radovi, suhomontažni radovi) iznosili 47.952,70 kn (list 45, toč- 1.-3. rekapitulacije), a prema obračunu izvedenih radova sa lista 4-7 spisa, da su radovi demontaže i rušenja te građevinski radovi iznosili ukupno 83.921,03 kn (list 7 spisa, toč. 1. i 2. rekapitulacije). Iako su svjedoci predloženi po tužitelju (Branko Bilić i Nikola Gusić) iskazivali o izvođenim radovima, iz njihovog iskaza nije moguće utvrditi što je sve i u kojoj količini izvedeno, a stoga niti vrijednost radova.

Nadalje, iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja proizlazi da je tijekom izvođenja radova vršeno plaćanje radnika koje je on angažirao i to putem Ante Balentovića njemu, a on je potom plaćao radnike, a koja tvrdnja je u suglasju sa navodima dopisa tužitelja upućenog tuženiku dana 23.06.2003.g. (list 3 spisa), iz kojeg proizlazi da dostavlja obračun radova te moli tuženika da "nakon utvrđivanja konačnog obračuna i odbijanja do sada isplaćenog iznosa gospodinu Balentoviću...." preostalim iznosom zatvori njegove obveze po ugovoru o kreditu zaključenim sa Sindikalnom štedno kreditnom zadrugom. Navedeno navodi sud na zaključak da je dio radova iz obračuna plaćen.

Obzirom na te navode tužitelja glede plaćanja, sud ističe da cijeneći sve provedene dokaze ne može sa sigurnošću utvrditi koliko je plaćeno za izvedene radove, a tužitelj prema zahtjevu iz tužbe unatoč tome što priznaje da je dio radova plaćen, zahtjeva plaćanje iznosa iz obračuna izvedenih radova koji je uputio tuženiku prije utuženja kao prilog spomenutom dopisu od 23.06.2003.g., u kojem zahtjeva plaćanje i radova za koje je utvrđeno da ih nije izvršio (soboslikarske i elektroinstalacije) i temeljem čega je u konačnici izdao račun 29.09.2003.g. (list 8 spisa) i po kojem traži plaćanje od tuženika. Tuženik saslušan kao stranka tvrdi da mu je tužitelj u trenutku kada su prekinuti radovi iskazao da je sve plaćeno i da je napustio gradilište.

Kako je na tužitelju teret dokaza vrijednost činidbe - u ovom slučaju izvedenih radova u onom dijelu u kojem mu ti radovi nisu plaćeni (čl. 132. st.2. ZOO-a), obzirom na sve gore iznijeto, u situaciji ne provođenja građevinskog vještačenja kojim bi se u korelaciji sa provedenim dokazima eventualno mogla utvrditi količina i vrijednost po tužitelju izvedenih, a neplaćenih radova, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a sud smatra da tužitelj vrijednost činidbe nije dokazao, slijedom čega je valjalo u cijelosti odbiti njegov zahtjev i odlučiti kao u stavku I izreke ove presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154.st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

Tuženiku je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora i odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav odgovora na tužbu 250 bodova (tbr 8/1), za pristup ročištima 16.11.2006.g. i 11.11.2008.g., sastav podneska od 14.01.2009.g. te pristup ročištu 15.10.2009.g. po 250 bodova (tbr 9/1 i 8/1), za pristup ročištu 08.11.2011.g. 50 bodova (tbr 9/5), za pristup ročištu 21.02.2012.g. 250 bodova (tbr 9/1), za ročište 01.10.2013.g. 50 bodova (tbr 9/5), za ročište 07.04.2014.g. 50 bodova (tbr 9/5), za ročišta 09.07.2014.g., 19.10.2015.g. te 09.12.2015.g. po 250 bodova (tbr 9/1), za ročište 22.01.2016.g. 50 bodova, za ročište 15.11.2017.g. 250 bodova (tbr. 9/1), ročište 30.05.2019.g. 50 bodova, za podnesak 04.07.2019.g. i ročište 22.10.2019.g. po 250 bodova (tbr. 8/1 i 9/1), odnosno sveukupno 3250 bodova, a što pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 10,00 kn, sukladno važećoj Odvjetničkoj Tarifi te uvećano za 25% na ime PDV-a, iznosi 40.625,00 kn, koji iznos troška je naloženo tužitelju da mu nadoknadi, slijedom čega je odlučeno kao u stavku II izreke ove presude.

Tuženiku nije priznat trošak sastava podnesaka od 23.11.2006.g. i 15.03.2018.g., budući isti po mišljenju suda nisu bili neophodni za vođenje postupka.

U Zagrebu, dana 27. studenog 2019.g.

Sudac:

Vlatka Paškvalin Bošković, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. punomoćniku tužitelja
2. punomoćniku tuženika

Za točnost opravka - ovlašteni službenik:

Jasenska Knežević

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Odluka preinačena odlukom Županijskog suda u VELKOJ GORICI
pošl. br. GŽ-32/20-2 od 23. 01. 2020. u cijelosti/u dijelu

pravomoćna dana 23. 01. 2020.

ovršna dana 28. 02. 2020.

u Zagrebu, 12. 04. / 2021.

